

gruppen. Forslagsstillerne omfattede iøvrigt et repræsentativt udsnit af udviklingslande samt to vestlande udover Danmark, nemlig Canada og USA. I modsætning til sidste år ønskede Sverige ikke at være medforslagsstiller.

Forslaget blev vedtaget med akklamation i 2. udvalg og den 19. november 1970 ligeledes i plenarforsamlingen. (Res. 2640 (XXV)).

Virksomhed til fremme af udvikling.

(Dagsordenens punkt 40).

a) **Virksomhed indenfor FN's udviklingsprogram. (UNDP). Beretning fra styrelsesrådet.**

b) **Generalsekretærens virksomhed.**

a. Beretningerne fra UNDP's styrelsesråds møder i 1970 introduceredes i 2. udvalg af UNDP's administrator hr. Paul Hoffman, der indledningsvis omtalte UNDP's vækst i de forløbne 10 år. Mens programmet i 1959 rådede over 54 millioner dollars til delvis finansiering af projektudgifter, der inklusive modtagerlandenes egne bidrag beløb sig til 115 millioner dollars, udgjorde de finansielle ressourcer for 1970 mere end 250 millioner dollars, og de totale projektomkostninger mere end 460 millioner dollars. Under forudsætning af en stigende effektivitet i samarbejdet imellem UNDP, de særorganisationer, der udfører UNDP-finansierede projekter og modtagerlandenes regeringer, fandt hr. Hoffman det realistisk at regne med en fordobling af UNDP's program inden 1975 til 1 milliard dollars, hvoraf halvdelen ville blive dækket af UNDP-midler, mens resten ville blive stillet til rådighed af modtagerlandene.

Denne ekspansion ville forudsætte omfattende ændringer i UNDP's struktur. I de igangværende bestræbelser herpå byggede man på Sir Robert Jacksons kapacitetsstudie og den under 10. samling af UNDP's styrelsesråd enstemmigt truffne beslutning, der senere var blevet endosseret af ECO-SOC. UNDP's sekretariat agtede at fremlægge en række specifikke forslag for styrelsesrådets 11. samling i januar 1971. Forslagene ville omfatte en landeprogrammering af UNDP's virksomhed, hvorefter hvert enkelt modtagerland ville formulere en sam-

let anmodning om UNDP-bistand for en 3-5 årig periode, baseret på landets udviklingsmålsætninger, prioritering af opgaverne, finansielle ressourcer og forventede bistand fra andre kilder. Det nye system ville indebære en decentralisering af UNDP's virksomhed. UNDP's repræsentanter i modtagerlandene skulle tillægges større myndighed end hidtil. Det var endvidere tanken at oprette regionalkontorer i UNDP's hovedkvarter, der skulle være det direkte forbindelsesled imellem administratoren og arbejdet i marken.

Særorganisationernes betydning for den videre udbygning af UNDP's virksomhed understregedes kraftigt. Hr. Hoffman mente at kunne konstatere vilje til en yderligere styrkelse af samarbejdet mellem særorganisationerne indbyrdes i forbindelse med udførelsen af UNDP-finansierede projekter. Han opfordrede særorganisationerne til i videre udstrækning end hidtil at overlade den konkrete udførelse af arbejdet til subkontrahtenter.

b. Dr. Victor Hoo, FN's kommissær for teknisk bistand, redegjorde dels for det bistandsprogram, der blev finansieret over FN's regulære budget, dels for de projekter hvor FN-sekretariatet har været udøvende organ for UNDP. Han oplyste, at det samlede budget for den faglige bistand, der blev ydet i 1969 af FN, beløb sig til 47,9 millioner dollars imod 46,6 millioner dollars i 1968 og 45,6 millioner dollars i 1967. Han fremhævede, at man særligt havde ydet bistand til udviklingslandene i forbindelse med udnyttelsen af deres naturgivne ressourcer. Man havde især koncentreret sig om undersøgelsesprojekter, som den private sektor ikke ønskede at påtage sig.

I. Debatten.

Hovedemnet for debatten var den tekst, der var blevet opnået enighed om under styrelsesrådets 10. samling i juni 1970 vedrørende nye principper for UNDP's virksomhed, herunder om gennemførelse af landeprogrammering på grundlag af indikative plantal for fordelingen af UNDP's midler på de enkelte lande.

Under drøftelserne udtrykte næsten alle lande tilfredshed med den udvikling, der for øjeblikket pågår.